

Не се мина и половина часъ когато старий Стефанъ вече сѣдеше на коня, съ шишине прѣвъ рамото, съ пищовъ и ятаганъ въ пояса. Задъ него сѣдеше Еленка, а подиръ него тичаха двѣ ловджийски кучета. Тѣ тръгнаха прѣвъ околви пѣтеки за Шипка, въ мѣнастиря на Пресвѣтая Богородица.

Мютесарѣфина се върна отъ прѣтърсванieto, както всѣкога, безъ да отерне никаква диря и безъ да узнае вѣщо; но балканскийтъ въздухъ подѣйствиува върху него благотворно; здравъ и бодръ тѣй отиде право въ харема. Тукъ го првеха съ источна покорностъ и западна усмивка; ришо му не крѣаха, вашото въ харема мълчанието е отъ всичко вѣй—израавително. Стопанина за нищо не распита. Тѣй проводи вѣрвгитъ си слуга въ Ново—Село; слугата се върна и донесе: домѣтъ заключенъ, всичко пусто, никого тамъ вѣма, на двора гамула пепель и се тѣркалятъ недонизгорѣлитѣ парцали: ето образецъ за примѣръ. Мютесарафина поглѣдна и позна. Той заповѣда да намѣрять Петра Катжрджията; отговориха му: Петръ взелъ паспортъ и заминалъ за Едрене, отъ дѣто вече дошло извѣстие, че той изново се записалъ казакъ. Той проводилъ въ Нейково да доведжтъ старий Стефанъ, съ надѣжда че отъ този опитенъ и знающъ человекъ може да се научи вѣщо за хайлушката работа. Заптието се върна:—старий Стефанъ го вѣма дома, той отишалъ за вѣколко дена въ Балкана, неизвѣстно кждѣ и защо. Мютесарѣфина свика меджлиса и объяви че попадналъ на диритѣ. Той разказа че Петръ Катжрджията оставилъ едвѣмъ що вѣнчаната съ него жена, внезапно отишалъ въ Едрене и изново се записалъ казакъ; че хайдушкийтъ грабежъ е негова работа; ако ли не, то тѣй знае кой е участвуваъ въ сбора.—Азъ това предчувствувахъ, заключи мютесарѣфина, азъ глѣдамъ зорко и никога не се лѣжа. Мюфтията потвърдѣи и съвѣтваше да изискать съ маабата Петръ Катжрджията отъ войската, а пакъ Стефана да не пипать, като за нищо неспособенъ старецъ. Кадѣя, человекъ справедливъ, утвърждаваше, че сж необходими ясни и убѣдителни доказателства, че неоснова-